

24

แบกไปได้รับเชิญ

“ผู้ที่ได้รางวัล MVP ประจำปีนี้ได้แก่ ผู้เล่น คิว ค่ะ!”

เสียงประกาศจากพิธีกรสาวประจำรายการดังขึ้นพร้อมกับเสียงปรบมือที่ดังสนั่นไปทั่วทั้งฮอลล์ใหญ่ของศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ที่ยามนี้ถูกเนรมิตเป็นเวทีประกาศรางวัลผู้เล่นทรงคุณค่าประจำปีแห่งนี้ พร้อมกับเหล่าผู้เล่นอีกมากมายที่ต่างตบเท้าขึ้นรับรางวัลกัน ไม่ว่าจะเป็นผู้เล่นที่มีสถิติการเล่นดีเด่นในสายต่างๆ และแน่นอนว่าไฮไลต์ประจำงานครั้งนี้ก็คงไม่พ้นผู้เล่น MVP ที่ทำผลงานได้ดีที่สุดของเกม รวมถึงได้รับคะแนนโหวตจากผู้เล่นด้วยกันมากที่สุด

ไม่นานนัก แสงสปอตไลท์ก็สาดส่องไปยังร่างของชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนอยู่ในชุดสูทตัวเนี้ยบราวกับมั่นใจตั้งแต่แรกแล้วว่าตัวเขาจะต้องได้รับรางวัลทรงคุณค่านี้อย่างแน่นอนที่สุด คิวซึ่งดูแปลกตาไปจากทุกๆ ครั้งเดินขึ้นไปบนเวทีในหอประชุมท่ามกลางเสียงปรบมือของแขกที่มาร่วมงานหลายพันคน (เท่าที่พอจะเบียดเสียดเข้าไปในห้องประชุมนั้นได้) ยังไม่รวมถึงเหล่าผู้คนที่ยืนดู

พิธีมอบรางวัลตามมุมต่างๆ ที่มีโทรทัศน์จอยักษ์เปิดให้ดูทำงานอีกด้วย

“สุดยอดเยี่ยมนะค่ะ ไม่น่าแปลกใจเลยที่คุณคิดจะได้รับรางวัลผู้เล่นทรงคุณค่าในปีนี้ ด้วยความโดดเด่นของคุณคิดที่สามารถช่วยให้เหล่าผู้เล่นสามารถเคลียร์เคสต่อเนื่องเรื่องให้ผ่านไปได้อย่างดี ทั้งยังรวมตัวกันสร้างกองกำลังที่ยิ่งใหญ่ขึ้นมาได้อีกด้วยค่ะ”

พิธีกรสาวยังคงบรรยายถึงวีรกรรมของผู้เล่น MVP อย่างยิ่งใหญ่ ขณะที่คิวนั้นก้าวขึ้นเวทีด้วยรอยยิ้ม เขาโบกมือให้เพื่อนๆ และเหล่าผู้เล่นที่คาดว่าน่าจะอยู่ในกองทัพบึ่งเดียวกัน เรียกเสียงเฮได้เกรียวกราวกันเลยทีเดียว กระทั่งขึ้นไปบนเวที คนที่ยืนรออยู่ก็ไม่ใช่ใครอื่น นอกจากประธานบริษัทโปรดอย่าง วิชาณะ ที่ปรบมือให้แสดงความสำเร็จของผู้เล่นคนนี้

“เธอเหมาะสมกับรางวัลนี้ ขอแสดงความยินดีด้วยนะ สำหรับตำแหน่ง MVP ประจำปี”

วิชาณะพูดยิ้มๆ พลังยื่นถ้วยรางวัลสีทองที่มีรูปมังกรสยายปีกอยู่ตรงด้านบนให้แก่ชายหนุ่มตรงหน้า คิวยกมือไหว้ตามมารยาท ก่อนจะรับถ้วยรางวัลนั้นและจับมือกับประธานคนดังตามลำดับ สุดท้ายคิวจึงเดินไปหยุดอยู่ตรงหน้าไมโครโฟนที่ถูกเตรียมเอาไว้ให้ พลังชูถ้วยรางวัลขึ้นไปบน

“แน่นอนครับ ว่านี่ไม่ใช่รางวัลที่คุณควรสำหรับผมเพียงคนเดียวเท่านั้น แต่มันเป็นรางวัลที่พวกเพื่อนๆ และลูกทีมทุกคนมีส่วนร่วมกับมันทั้งหมด ส่วนตัวผมก็แค่โชคดีได้มาอยู่ใจกลางคนเก่งๆ เหล่านี้ก็เท่านั้นเอง และนี่จะไม่ใช่ว่าเป้าหมายของพวกเราอย่างแน่นอน เพราะมันคือจุดเริ่มต้นครับ...ขอบคุณครับ”

สิ้นคำปราศรัยเล็กๆ ของผู้เล่น MVP แล้วเสียงปรบมือก็ดังสนั่นขึ้นทั่วฮอลล์ ก่อนที่คิวนั้นจะเดินไปจากเวทีท่ามกลางสายตาปลื้มของเหล่ากองกำลังพันธมิตรที่มารวมตัวกันในวันนี้เป็นจำนวนมาก

“เอาละค่ะ และนี่ก็คือทั้งหมดของงานปีแรกของเรา เป็นความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ของ EO ที่สามารถเปิดตัวได้อย่างสุดยอดเยี่ยมขนาดนี้ แล้วมันก็จะเป็นอย่างที่คุณคิดพูดแน่นอนค่ะ นี่คือการเริ่มต้นของตำนานบทใหม่แห่งโลก

ออนไลน์ของพวกเขา และเราสัญญาว่างานปีหน้าพวกเขาจะจัดให้ยิ่งใหญ่กว่านี้อีกอย่างแน่นอนค่ะ ไว้พบกันใหม่อีกครั้งสำหรับวันนี้ สวัสดีค่ะ!”

เมื่อสิ้นสุดพิธีการสุดท้ายของงานแล้ว เสียงปรบมือชื่นชมสำหรับงาน EPA ที่จัดขึ้นในปีแรกได้อย่างยอดเยี่ยมที่สุดก็ดังสนั่น แม้จะมีอุปสรรคมากมายเกิดขึ้นเพราะแขกเข้ามาในงานเยอะกว่าที่คาดเอาไว้มาก แต่โดยรวมแล้วทางทีมงานของไพรด์ก็สามารถรับมือกับสถานการณ์เหล่านั้นได้อย่างไร้ที่ติ

“ปีหน้าจะจัดให้ใหญ่กว่านี้อีก? เฮอะ! ถ้าจะเอาใหญ่กว่านี้คงต้องไปจัดที่สนามหลวงแล้วมั้ง”

คำเหน็บแนมอย่างอดไม่ได้ของเจ้าหนูมึนซี้หงุดหงิดทำให้คนข้างๆ ช่วยกันสะกิดให้ลดเสียงลงหน่อย เนื่องด้วยรอบๆ ตัวนั้นมีทีมงานของไพรด์ยืนอยู่จำนวนมาก และคาดว่าจะได้ยินเสียงของเจ้าหนูมึนคนนี้ไม่ผิดแน่

“ผีเจาะปากมาพูดหรือโงะซั่มเมอร์”

เห็นไอ้โรคปากเปราะไม่รู้จักกาลเทศะแล้ว สปริงก็อดไม่ได้ที่จะเหน็บเจ้าหนูมึนคนข้างๆ ที่วันนี้สวมเสื้อยืดกับกางเกงยีนแบบง่าย ๆ มา โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีแม่สาวน้อยที่เป็นหลานสาวของประธานบริษัทไพรด์ยืนอยู่ข้างๆ เมื่อได้ยินว่าบริษัทของตนโดนแฉะ เธอจึงเอื้อมมือไปตีไหล่ของซั่มเมอร์อีกคน

“ตีฉันทำไม” ตะวันหันมาเบ้าปากใส่

“ข้อหาที่นายมาแฉะบริษัทของฉันยังโงะละยะ งานเขาออกจะจัดมาได้ดีแท้ๆ ยังมีอะไรทำให้นายหงุดหงิดอีกเล่า”

ได้ยินคำกล่าวนั้นแล้วตะวันจึงส่งเสียง “หึ!” ขึ้นจุกๆ ก่อนจะปรายตาไปมองเจ้าคนที่มึนซี้สายเลือดส่วนหนึ่งเหมือนกับเขา ซึ่งกำลังเดินไปรวมตัวกับพวกเพื่อนๆ ตรงด้านหน้าเวทีรับรางวัลเมื่อครู่ ให้ตายยังโงะเขาก็เกลียดไอ้หมอนี่เข้าไส้จริงๆ แม้มันจะเพ่งหาวิธีมารักษาแม่ของเขาได้สำเร็จแล้วก็ตามทีเถอะ

“หมั่นไส้วะ” ตะวันเดาะลิ้น “กะอีแคว้งवलโง่ๆ อันเดียวทำซะอย่างกับว่าตัวเองยิ่งใหญ่เสียเต็มประดา ทั้งๆ ที่มันเป็นฝ่ายแพ้ให้แก่พวกเราแท้ๆ แล้วไอ้คำพูดเมื่อกี้มันอะไร หมั่นหน้าวะ”

แค่ได้เห็นตะวันหัวร้อนออกมา ก็พอจะเข้าใจความรู้สึกของหมอนี่อยู่หรอก แน่นอนว่าพวกเขาไม่ได้หวังว่าเทพอสูร์จะได้รับรางวัล MVP อะไรแบบนี้ อยู่แล้วหรอกนะ ถึงต่อให้ได้จริงๆ พวกเขาสักคนก็ไม่มีทางขึ้นไปรับรางวัลนี้เด็ดขาด แล้วก็คงไม่มีผู้เล่นคนไหนมันจะบ้าโหวตคะแนนให้พวกเขาด้วย (นอกจากพวกเพื่อนจริงๆ)

“แต่สมกับเป็นเขาดีนะครับ” เรนนี่ที่ยืนกอดอกอยู่ใกล้กันเอ่ยขึ้น “ลงท้ายก็ยังไม่วายพูดเพื่อมัดใจพวกลูกทีมของตนเอาไว้ได้อีก ผมก็อยากจะรู้เหมือนกัน จะมีซักกี่คนที่มองออกว่าคำพูดที่สวดยหรูพวกนั้นมันเป็นคำพูดชวนเชื่อเพื่อหาหากมาให้ตัวเองใช้งานได้ดีเท่านั้น”

“คงไม่มีหรอก” สปริงถอนใจอีกคน “พี่ท่านเล่นละครได้แนบเนียนเสียขนาดนั้นนะ”

ไม่ทันไร นายคิวที่พวกเหล่าเทพอสูร์จับจ้องอยู่ก็เดินไปหาหญิงสาวคนหนึ่งที่มาแสดงความยินดีด้วย ซึ่งเธอคนนั้นก็คือคนที่เข้ามาทักทายกันต่อก่อนหน้านี้ที่ชื่อว่า ‘เบล’ นั่นเอง เมื่อได้เห็นหญิงสาวคนนั้นยิ้มกว้างดีใจลงเกาะแขนของคิวเอาไว้ ตะวันก็ถึงกับออกอาการเบ้าปากเลยทีเดียว

“มิน่าละ จนถึงได้เกลียดไอ้หมอนี่ตั้งแต่แรกเห็น ที่แท้มันก็มีสปิซัสเดียวกับยัยนกสองหัวนั่นนี่เอง”

“ผู้หญิงคนนั้นทำไมเหวอตะวัน”

พลอยถามขึ้น เพราะเธอยังไม่รู้ว่าคุณหญิงที่ชื่อเบลคนนั้นก็คือ ‘อดีต’ แฟนของนายกันดั้มนั่นเอง ทำให้เหมยและเรนนี่ถึงกับตาได้รับออกตัวพูดออกมาทันที

“ก็แค่คนที่เคยเจอกันในเกมนะจะน้องพลอย” เหมยยิ้มกว้าง

“เป็นคนที่เคยสร้างปัญหาให้พวกเรา โดยเฉพาะคุณไลต์นะครับ” เรนนี่เสริม

ว่าแล้วทั้งสองคนก็จ้องเขม็งไปทางนายตะวันราวกับจะสะกดว่าจงอย่าพูดอะไรไม่เข้าท่าออกมาต่อหน้าน้องพลอยซึ่งเป็นน้องสาวของแบ่งจะดีที่สุด พอเห็นพวกเพื่อนๆ ส่งสัญญาณมาแล้ว ตะวันก็ได้แต่ถอนใจออกมาเท่านั้น

“ก็เป็นไอ้พวกนิสัยเสียไม่น่าคบนั่นละ” ตะวันพูดขึ้น

“ตายจริง! ใครที่ถูกนายดำว่่าไม่น่าคบเนี่ย ต้องเลวร้ายมากๆ เลยนะ”

คำเห็บแหม่นนั้นส่งผลให้เจ้าหนุ่มซี้โมโหหันไปจ้องพลอยเหม็งเลยทีเดียวนะ ซึ่งคุณเธอก็ยิ้มว่า ทำเป็นเหม็นมองไปทางอื่นแบบไม่รู้เรื่องราวอะไร ทำให้ตะวันได้แต่ส่ายหน้าอ้อนใจก่อนจะหันมาหาเพื่อนๆ ที่ยืนอยู่ข้างกัน

“แล้วยัยนั้นไปหาไลต์นิงทำไม” ตะวันถาม

“ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่เท่าที่ดูแล้วหากเธอเป็นน้องสาวของคุณคิดจริงๆ ละก็ นั่นหมายความว่า การที่เธอได้เจอกับเราในช่วงเบต้าเทสต์นั้นะ ไม่น่าจะใช้เรื่องบังเอิญแน่ๆ ละครับ”

“จริง ซ่อนเห็นด้วย” เหมยเสริม “ไอ้หมอนั้นจะต้องส่งนังหมอนทองนั้นมาสืบข้อมูลของพวกเราตั้งแต่อยู่ในช่วงเบต้าเทสต์แล้วแน่ๆ มีน่าละหมอนั้นถึงได้รู้ข้อมูลของพวกเราอะจนผิดสังเกตนะ”

ยิ่งได้ยืนยันข้อสันนิษฐานนี้แล้ว ซัมเมอร์ยิ่งรู้สึกหงุดหงิดอย่างบอกไม่ถูกจริงๆ มาตรวจวัดความเข้มข้นของเขานั้นพุ่งขึ้นจนถึงขีดสุด ชนิดที่อยากจะออกไปอาละวาดให้รู้แล้วรู้รอดไปจริงๆ เช่นเดียวกับเหมยและเรนนี่ที่ซำเล็งมองไปอีกด้าน จนได้เห็นนายกันตียืนคุยอยู่กับ GM กุล พี่สาวของเขาอีกด้านหนึ่ง คาดว่าคงจะคุยเรื่องงานอยู่ โดยมีแบ่งยืนอยู่ข้างๆ ด้วยใบหน้าที่ยังคงยิ้มแย้มได้

“ยิ้มแบบนั้น แสดงว่าน้องแบ่งยังไม่รู้เรื่องแน่เลย” เหมยกระซิบกับเรนนี่

“แหงละครับ ถ้าคุณแบ่งรู้เรื่องแล้วละก็ ปานนี้คงไม่ตัวติดกันเป็นตังเมแบบนั้นแน่ๆ” เรนนี่ถอนใจ “งานนี้ผมว่าเราอย่าไปยุ่งเรื่องของเขาเลยครับ ให้คุณไลต์เขาจัดการเองจะดีที่สุด”

“นายแนใจนะ” เหมยบ่นปาก “นายก็รู้ว่าหมอนี้เป็นคนประเภทถ้าเป็นเรื่องคนอื่นนะเก่งไปหมด แต่พอเป็นเรื่องตัวเองที่ไร ตัดสินใจได้เลวร้ายลึนดี”

“มันก็จริงนะครับ...”

นายแวนได้แต่หัวเราะหะๆ ออกมา ก่อนจะมองไปยังเพื่อนคนเก่งของเขาที่ตอนนี้ดูจะเก็บอารมณ์ได้เป็นอย่างดี ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้ตอนเขาได้เจอหน้า

กับผู้หญิงที่เคยเป็นคนรักมาก่อนนั้น มันจะทำให้กันต๋อช็อกไปเลยเหมือนกัน

“แล้วเดี๋ยวพวกเราจะต้องไปกินเลี้ยงกับพวกผู้เล่นพิเศษที่ได้รับเชิญจากทางทีมงานที่โรงแรมด้วย ฉันว่าสองคนนั้นก็ต้องถูกเชิญไปด้วยเหมือนกัน หวังว่ามันจะไม่เกิดเรื่องอะไรขึ้นก็แล้วกัน”

“ผมก็หวังว่าครับ” เรนนี่พูดแล้วถอนใจ ก่อนจะยกมือขึ้นจับคิ้วของตัวเอง “แต่คือผมมันกระตุกๆ ยังไงก็ไม่รู้สิครับ”

หลังงานมอบรางวัล EPA เสร็จสิ้นตอนราวๆ หนึ่งทุ่ม แยกที่มาร่วมงานก็เริ่มแยกย้ายกันกลับบ้าน บ้างก็ยังขอเดินเที่ยวงานกันให้คุ้มที่สุด เพราะตัวงานนั้นจะปิดตอนสามทุ่มนั่นเอง ส่วนพวกผู้เล่นระดับพิเศษของ EO หลายคนก็ได้รับคำเชิญจากทางทีมงานโปรดให้ไปร่วมงานเลี้ยงตอนค่ำที่โรงแรมใกล้เคียงกัน เพื่อเป็นการตอบแทนเหล่าผู้เล่นกลุ่มนี้ที่ช่วยทำให้โลก EO นั้นมีสีสันมากถึงขนาดนี้

งานเลี้ยงจัดขึ้นอย่างหรูหราตรงร้านอาหารที่ชั้นดาดฟ้าของโรงแรม ผู้เล่นชื่อดังมากมายนั่งรวมตัวกันอย่างที่หาไม่ได้ง่าย ๆ ไม่ว่าจะเป็นพวกผู้นำของกองทัพทั้งสี่ รวมถึงพวกแกนนำหลักอย่างกองทัพพันธมิตรด้วยเช่นเดียวกัน ยังไม่รวมเหล่าผู้เล่นพวกสายมินิเกมอย่างพวก MOBA หรือ PVP ที่รวบรวมเหล่ามือวางอันดับโลกชาวไทยมากินเลี้ยงในงานด้วยเช่นเดียวกัน

ที่น่าอัศจรรย์น้อยก็เห็นจะเป็นพวกแกนนำกองทัพทั้งสี่ที่ดูท่าจะไม่ค่อยลงรอยกันเท่าไร ต้องมาสวมหน้ากากเข้าหากันภายใต้กฎของงานเลี้ยง แม้ว่าใจจริงนั้นต่างฝ่ายต่างอยากจะทำอะไรก็ได้ๆ ภายในงานนี้ด้วยซ้ำ

แน่นอนว่าพระเอกของงานก็คงหนีไม่พ้นผู้เล่น MVP ประจำปีอย่างนายคิว ที่ต่างมีคนแฉเวียนเข้ามาขอชนแก้วเพื่อแสดงความยินดีที่โตะแทบตลอดเวลา ซึ่งนั่นก็ทำให้คนกลุ่มหนึ่งที่แอบนั่งกันอยู่ในโต๊ะเล็กๆ ภายในห้องเรียนกระจกของชั้นดาดฟ้าซึ่งจะเป็นจุดที่พวกทีมงานของเกมนั่งรวมตัวกันต้องทำหน้าเหม็นเป๋อได้

“ดูมัน อยู่ในงานเลี้ยงแท้ๆ ยังจะทำค้อยืนยาวน่าหมั่นไส้ไปอีก”

ตะวันซึ่งนั่งอยู่ยังอดไม่ได้ที่จะเหินบแนมพี่ชายของเขาที่ดูจะทำตัวเด่นเสียจนตะสายตา

“เอน่า อย่าไปสนใจเลย พวกเรามานั่งกินกันให้หายเหนื่อยเถอะ อีกเดี๋ยวจะมีเวลาให้พวกเรามาได้นั่งสบายๆ แบบนี้อีกก็เปล่าก็ยังไม่รู้เลย จริงมั๊ยละ”

เหมยพยายามเรียกความสนใจของอีตาตะวันกลับมา (ด้วยการดึงคางของเจ้าเด็กหนุ่มให้หันกลับมาแบบกำลังล่วนๆ) ส่งให้เรนนี่ต้องหัวเราะซ้ำและโดนเจ้าคนเด็กกว่าจ้องแบบเอาเรื่องตามระเบียบ

“แล้วพวกน้องกานต์กับฟ้าละคะ ไม่ชวนมาจะดีหรือ”

แบ่งเอ่ยถามขึ้น บนโต๊ะอาหารที่ปะปนอยู่ในกลุ่มของพวกที่มงาน EO นี่เอง ดูเหมือนมันจะมีเพียงแค่เทพอสูรทั้งสี่ เซราส แบ่ง และ พลอย เท่านั้นที่มาร่วมโต๊ะนี้ด้วย

“เห็นว่าเจ้าราฟมันพาไปเลี้ยงซาบูนะครับ อุตสาห์ไปชวยงานเจ้านั้นทั้งวันแบบนี้ เจ้ากานต์ก็คงกะจะพินเจ้าราฟให้หน้าใจเลยละครับงานนี้ ฟ้าเองก็คงอยากจะไปทางนั้นมากกว่า เพราะอยู่ทางนี้ก็คงอึดอัดเปล่าๆ”

กันตอธิบายจนแบ่งหันไปยิ้มกับเรนนี่ทันที

“ดีจังเลยนะคะคุณเรนนี่ ในที่สุดน้องฟ้าก็ออกไปเที่ยวข้างนอกได้โดยไม่ต้องมีคุณไปคอยดูแลอีกแล้ว”

“ครับ” เรนนี่พยักหน้ารับยิ้มๆ “งานนี้คงต้องฝากให้เจ้ากานต์คอยดูแลนะครับ”

“ฝากผิดคนรีเปล่าเพื่อน ฉันเป็นพี่มันแท้ๆ ยังไม่เคยวางใจมันเลย”

คำพูดของนายกันตนั้นทำให้ทุกคนหัวเราะชอบใจออกมาเป็นการใหญ่ บรรยากาศดูผ่อนคลายลงไปมากหลังจากสิ้นสุดภาระที่แสนอ่อนล้าภายในวันนี้ไปได้ด้วยดี

“แล้วทำไมเราถึงไม่ออกไปนั่งด้านนอกละคะ ทีมงานอุตสาห์จัดที่ให้เราติดกับระเบียบ จะได้มองวิวกลางคืนสวยๆ อากาศก็กำลังดีด้วยนะคะ” แบ่งเสนอขึ้น ซึ่งพวกเทพอสูรต่างพากันส่ายหน้า

“คงทำแบบนั้นไม่ได้หรอกครับ พวกผมออกไปงานมันจะก่อเสียเปล่าๆ” กันต์ยกไหล่

“จริงครับคุณแบ่ง พวกที่นั่นอยู่ข้างนอกนะ กว่า 90% เป็นพวกที่เคยมีปัญหา กับพวกเทพอสูรมาด้วยกันทั้งนั้น” เบนนี่ยิ้มกว้าง

“โดยเฉพาะทางเรามีพวกที่จุดติดง่าย ๆ อยู่ด้วย พี่ว่าเราอยู่ตรงนี้กันดีแล้วละจะน้องแบ่ง”

ส่วนหมอยก็ได้แต่หันมาวางมือไว้บนศีรษะของเด็กหนุ่มคนข้างๆ ที่กำลังหน้ามยุเป็นสัญลักษณ์ของไอพวก ‘จุดติดง่าย’ อย่างที่ว๊านออกมาให้เห็น เพียงเท่านั้นเองแบ่งจึงยิ้มออกมาอย่างเข้าใจในทันที

“เอาเลยพวกเรามาติดกันให้เต็มที!”

ไม่ทันขาดคำก็มีเสียงเฮี้ยวๆ ของหญิงสาวคนหนึ่งตะโกนลั่นขึ้นมา ภายในห้องเรือนกระจกแห่งนี้ จนทำให้ทุกคนบนโต๊ะต่างหันไปมอง จนได้เห็นโต๊ะของพวก GM ที่กำลังเร่งร่ำปล่อยผีกันเต็มที โดยหัวใจนั้นก็ไม่ใช่ใครอื่นนอกจากคุณนายกุลธิดา ที่ยกแก้วเบียร์ขึ้นมากลางวงเปิดเสียงเฮลั่นให้ตามมาติดๆ เรียกกันว่าปล่อยผีเต็มทีเลยที่ได้ยว

“พี่สาวนายเนี่ยหัวใจเลยนะนั่น” หมอยหัวเราะซ้ำ

“กันนะ ปกติพวก GM ก็ถูกเรียกว่าเป็นตัวตุนที่ต้องเฝ้าเซิร์ฟเวอร์อยู่ในห้องทำงานตลอดเวลาอยู่แล้ว ไม่แปลกที่มีเวลาได้ดื่มแบบนี้แล้ว คุณเธอจะปล่อยผีสุดตัวขนาดนี้” กันต์ถอนใจ “แต่ถ้าป่าฉันมาเห็นนางเฮ้วขนาดนี้ละก็พี่กุลคงมีหวังโดนบ่นหุซาเน่”

ฟังแล้วทุกคนก็ได้แต่หัวเราะซ้ำกันออกมา ก่อนที่กันต์จะเป็นฝ่ายยกแก้วของเขาที่มีเครื่องดื่มแตกต่างกันออกไป พวกผู้ใหญ่ก็พอจะดื่มอะไรที่มีแอลกอฮอล์ได้บ้าง ส่วนเด็กๆ บนโต๊ะอย่างพลอยหรือตะวัน (ที่โดนหมอยห้ามเด็ดขาด) นั้นก็ดื่มได้แค่พวกน้ำผลไม้

“ถ้าอย่างนั้นก็เลี้ยงฉลองแต่ความสำเร็จที่ผ่านมาของพวกเรา แล้วก็ชดเชยไปถึงงานหน้าด้วยเลยแล้วกัน”

“ดื่ม!”

ทุกคนเอาแก้วมาชนกันก่อนจะดื่มหน้านั้นด้วยรอยยิ้มฉ่ำหน้า ไม่เพียงแค่ว่าพวกเขาเท่านั้น แต่ดูเหมือนเหล่าทีมงานของ EO เองก็ชักจะคุ้นชินกับเจ้าเด็กพวกนี้ที่มากินนอนอยู่ในบริษัทกันเป็นเดือนๆ เข้าไปแล้ว

“ว่าแต่...ความคืบหน้าของแพตช์ใหม่เป็นยังไงบ้างจะน้องแบ่ง” เหมยหันไปถาม

“ราบรื่นดีมากค่ะ พอได้ข้อมูลมหาศาลที่ก้นตึกกับคุณสเวนช่วยกันหามาให้ ทางฝ่ายนักพัฒนานี้ก็เริ่มลงมือกันไปเรื่อยๆ แล้ว ตอนนี้กำลังเริ่มดีไซน์ปราวาสของทุกคนกันจนจะเสร็จแล้วละค่ะ ถ้าพร้อมเมื่อไรเดี๋ยวแบ่งจะเอามาอวดนะ”

“เยี่ยมไปเลย พวกเราเองตอนนี้ก็เดินทางไปสำรวจหามอนสเตอร์ว่าจะเอาตัวไหนเข้าไปอยู่ในดันเจี้ยนของตัวเองดี เหนื่อยกันแทบแย่เลยนะวิน”

เหมยหันไปถามความเห็นสามี่ ซึ่งเขาก็ยิ้มรับด้วยท่าที่เจื่อนๆ ขอบกล

“แต่ฉันว่าคงไม่เท่ากับการโดนจตุรเทพอย่างมาร์คัสเดียวให้รอก แค่คิดถึงบทเรียนแต่ละอย่างของเขาก็ปวดหัวกันจะแย่แล้วละ โดยเฉพาะเจ้ากานต์นะแทบเอาตัวไม่รอด”

ทุกคนก็พอจะรู้จักความโหดของจตุรเทพพวกนี้ดี โดยเฉพาะตะวันตกเฉียงบกริบไม่อยากจะบอกเหมือนกันว่าตัวเขาเองก็โดนตาลุงลวี่นั่นจับฝึกโหดชนิดที่แทบกระอักเลือด แถมดันโยยวายอะไรออกไปไม่ได้เลยด้วย เพราะฝีมือเขากับตาลุงหน้าเด็กนั้นคนละชั้นกันจริง ๆ ซึ่งพลอยที่ตามไปด้วยนั้นแอบอมยิ้มเป็นทำนองว่าเธอได้เห็นภาพดีๆ ที่เจ้าคนขี้วันตรงหน้านั้นหมดสภาพมานับครั้งไม่ถ้วน ตะวันจึงได้แต่ถลึงตาใส่เป็นทำนองว่า “หุบปากของหล่อนไปซะ!” กลับมา

“ทางผมเองก็ใช่อย่อยเสียเมื่อไรกันล่ะครับ” เรนนี่ถอนใจเสียด “คุณวาลเลนไทน์เองเห็นท่าทางใจดีแบบนั้นนะแต่พอบทจะส่งลุยขึ้นมาเธอก็เล่นเอาชะมัดกับฟ้าแทบเอาตัวไม่รอด แถมเธอยังเคลื่อนไหวได้สุดยอจนผมตามไม่ทันเลย”

“ก็ดีแล้วนี่” กันต์หันไปยิ้มใส่ “ไอนักเวทที่เอาแต่ปักหลักยิงเวทโดยมี

พวกฉันคอยกันศัตรูให้ตลอดเวลาแบบนาย จะได้รู้เสียบ้างว่าแนวหน้ามันสาหัสแค่ไหน เมื่อจะได้ฝึกให้การเคลื่อนไหวที่มันผิดๆ ของนายเข้าที่เข้าทางเสียบ้าง”

“ผมกลัวกระดูกผมจะหลุดผิดที่ผิดทางเสียก่อนนะสิครับ”

คำแย้งของเรนนีทำให้กัณฑ์หัวเราะชอบใจมากใหญ่ เขาเองก็พอจะได้ยินคุณสเวนเล่าให้ฟังเหมือนกันว่าเพื่อน ๆ ที่เป็นจตุรเทพด้วยกันนั้นมีความร้ายกาจอยู่ในตัวแค่ไหน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนิสัยที่ต่างกันสุดขั้วนั้นละ เป็นอะไรที่น่าจะทำให้พวกเพื่อน ๆ ของเขาปวดหัวได้ไม่ยาก

“แล้วนายล่ะโลดนี่ นายเองก็ไม่ค่อยจะได้เล่าให้พวกเราฟังเหมือนกันว่าวางแผนอะไรกับตาลุสเวนคนนั้นบ้าง”

ซัมเมอร์ถามขึ้นมา จริงอยู่ว่าพวกเขาทั้งสี่นั้นได้มากินนอนอยู่ในห้องเดียวกันแทบตลอดเวลา แต่ทุกคนกลับมีเวลาว่างที่ไม่ค่อยตรงกันเสียเท่าไรทั้งเวลาในและนอกเกมที่แตกต่างกันต้องรับผิดชอบทั้งนั้น พอจะได้คุยกันนิดๆ หน่อยๆ ก็ช่วงเวลาอาหารเย็น แต่สุดท้ายก็ต้องแยกย้ายกันไปทำงานในโลก EO ทั้งนั้น

“ฉันไม่ค่อยได้ฝึกอะไรมากนักหรอกนะ คุณสเวนเขาก็แค่สอนเรื่องกลยุทธ์อะไรนิดๆ หน่อยๆ ให้ เขาบอกว่าไซเนติกสายฉันนะ ไม่จำเป็นต้องให้ร่างกายมันจดจำการเคลื่อนไหวให้มากนักหรอก แค่ในหัวมีความรู้ให้มากที่สุดก็พอ ที่เหลือมันจะตัดสินใจเคลื่อนไหวเอาเองตามสถานการณ์นะ ส่วนใหญ่ฉันก็เลยทำได้เพียงแค่สำรวจทวีปหลักกันเสียมากกว่า แต่แค่ทางใต้ดินนั้นก็ปวดหัวจะแย่แล้ว เพราะมันมีขนาดใหญ่มาก ตอนนั้นก็เลยวางแผนกันอยู่ว่าตรงพื้นที่ส่วนไหนจะจัดการยังไงดี พวกนายยังคิดนะว่าดูแลแค่ดินเจียนเดียว ขนาดก็ไม่ได้อะไรใหญ่ๆ แต่ฉันนะดูแลปราสาทจอมมารที่มีขนาดใหญ่เท่าทวีปทั้งทวีปเลยนะ”

แค่ได้ยินพวกเขารู้สึกปวดหัวกันขึ้นมาจริงๆ โดยเฉพาะวันที่ถึงกับเบ้หน้า นึกดีใจเล็กๆ ที่ตัวเขานั้นทำได้เพียงแค่ออกไปอาละวาดกับมอนสเตอร์เพื่อเก็บเลเวลมากกว่า แคร้วว่าต้องไปอุดหนุนในอุโมงค์ใต้ดินนั้นก็เชิงจะแย่

“แล้วแบบนี้เราจะจัดการเรื่องดันเจียนทันรีปเล่าเนี่ย” เหมยถามขึ้น

“อีกเดือนนิดๆ เนี่ยเจ้าบอสไฮดรอนันมันก็จะเกิดขึ้นมาอีกครั้งแล้วนะ แล้วเชื่อเถอะว่าเจ้าควินมันได้ถูกแจเปิดประตูสู่ทวีปใหม่เมื่อไรละก็ มันดังมาเร็วยิ่งกว่าติดจรวดแน่”

“ก็ต้องแข่งกับเวลาหน่อยละ” กันต์ถอนใจ “ถ้าตามกำหนดการที่ฉันวางไว้กับคุณสเวน มันก็ค่อนข้างฉิวเฉียดเลยละ พวกนายไม่ต้องกังวลมากหรอก จัดการส่วนของตัวเองไปอย่างสบายใจได้เลย คิดแค่ว่าจะทำยังไงให้พวกมันมาเห็นเราอีกทีแล้วต้องอ้าปากค้างไปเลยดีกว่า”

ทุกคนลองนึกภาพตามตอนที่แผนทั้งหมดเสร็จสิ้นแล้วก็รู้สึกสนุกจนหุบยิ้มไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถูกทำให้ตัวเองกลายเป็นบอสขึ้นมาเนี่ยรับประกันเลยว่าเจ้าพวกนั้นทุกคนจะต้องอึ้งแน่ๆ

“มาสเตอร์คะ มีเบอร์แปลกหน้าติดต่อเข้ามาค่ะ”

ไม่ทันไร โทรศัพท์มือถือของนายกันต์ที่วางอยู่ตรงหน้าเขาก็มีเสียงเตือนจากไอดังขึ้น ส่งให้นันต์เพ่งสายตาลงมอง แลเห็นหมายเลขที่ไม่คุ้นเคยและคาดว่าไม่ใช่เบอร์โทร. จากลูกค้าของบริษัทออกแบบของเขาแน่ๆ ท่ามกลางเสียงหัวเราะของพวกเพื่อนๆ ที่กำลังคุยกันสนุกสนานอยู่นั่นเอง เขาจึงเอาโทรศัพท์แนบหูทันที

“สวัสดีครับ?”

เกิดความเงียบขึ้นมาครู่หนึ่ง จนกระทั่งกันต์ต้องหรีดตาลง

“คุณได้เบอร์โทรศัพท์ผมมาอย่างไรกัน?”

คำพูดนี้เองทำให้แบ่งที่นั่งข้างๆ ต้องชะงักและหันไปมองแฟนหนุ่มคนหนึ่ง หางเสียงของกันต์ดูเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน และเรนนี่ที่นั่งอยู่อีกด้านก็สัมผัสได้ กันต์เงียบไป สีหน้าไม่แสดงออกอะไรออกมา จนกระทั่งเขาวางโทรศัพท์ไป

“มีอะไรรีบล่าคะกันต์” แบ่งถามขึ้น

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอกครับ มีธุระนิดหน่อย เดี่ยวขอตัวผมออกไปคุยโทรศัพท์ที่เงียบๆ หน่อยละกันนะครับ”

“ให้แบ่งไปเป็นเพื่อนมั๊ยคะ”

“ไม่เป็นไรครับ ผมไปแป๊บเดียวเท่านั้นละ เดี่ยวจะรีบกลับมา”

กัณฑ์ลุกขึ้นจากโต๊ะพลาซาส่งสัญญาณให้แบ่งนั่งกินอาหารให้สบายๆ ดึกว่า โดยไม่มีใครได้ทันมอง มีเพียงเรนนี่เท่านั้นที่ได้สบตากันต์ ทั้งสองหนุ่มต่างรู้ว่าปลายสายที่ติดต่อมาหากันครั้งนี้เป็นใคร เรนนี่จึงทำได้เพียงแค่มพยักหน้าปล่อยให้กัณฑ์จัดการเรื่องพวกนี้ด้วยตัวเอง

“กัณฑ์ดูเครียดๆ นะคะ ตอนที่อยู่ในงานมีอะไรเกิดขึ้นรีเปล่า”

แบ่งหันมาถามพวกเทพอสูรด้วยกัน ซึ่งทุกคนก็ได้แต่หันมาสบตากันเอง จนกระทั่งเรนนี่ใช้ท่าสะกดเหมยที่นั่งข้างๆ อีกที เป็นอันรู้กันว่าหมายถึงเรื่องอะไร

“อ้อ! คงจะเป็นเรื่องงานที่บ้านนะจ๊ะน้องแบ่ง” เหมยพูดด้วยน้ำเสียงสดใส “เห็นว่าช่วงนี้งานที่บริษัทสถาปนิกของอิตานันมีปัญหาอยู่นิดหน่อย ลูกค้าก็คงโทรมานๆ อะไรกับหมอนั้นตามสูตรแหละ”

“เหวอคะ...”

แบ่งดูจะเป็นกังวลนิดหน่อยพลาซาชะเง้อคอมองตามร่างของนายกันต์ที่เดินหลบมุมไปคุยโทรศัพท์ที่อีกด้านหนึ่งที่น่าจะเป็นมุมเงียบๆ ไม่มีเสียงจากงานเลี้ยงเข้ามารบกวน พอเห็นสาวแบ่งเป็นอย่างนี้แล้ว เหมยจึงรีบขยับเข้าไปกระซิบกับเรนนี่ทันที

“น้องแบ่งเซนต์แรงมากเลยอ๊ะ”

“ก็ผู้หญิงนี่ครับ” เรนนี่กระซิบกลับ

“แล้วงั้นเอาเบอร์โทรศัพท์ที่โลดนี่มาได้ยังงั้น”

“ถามผม แล้วผมจะไปถามใครดีล่ะครับ”

ทั้งสองคนกระซิบกันได้ไม่นาน พอเห็นว่าแบ่งมองมาทางพวกเขาพอดีทั้งคู่จึงรีบกลับลงไปกินอาหารตรงหน้าต่ออย่างแนบเนียนที่สุด โดยมีตะวันที่เฝ้ามองอยู่ได้แต่กลอกตาแบบเอือมๆ เท่านั้นเอง

“ด...เดี๋ยวก่อนนะคะคุณลูกค้า ตอนนี้ร้านของเราถูกจองเอาไว้หมดแล้ว คงไม่สะดวกที่จะรับลูกค้าท่านอื่น”

ขณะเดียวกัน ตรงล๊อบบี้ด้านนอกของร้านอาหารประจำตลาดฟ้าของ
โรงแรมนี้เอง ก็มีร่างของสุภาพสตรีท่านหนึ่งที่เดินอาดๆ ตรงเข้ามาในร้าน
อาหารแห่งนี้ โดยไม่สนใจจะแจกแจงรายละเอียดใดๆ ให้แก่พนักงานสาว
ที่เฝ้าหน้าร้านแม้แต่หน่อย ที่สำคัญคือ ด้านหลังของเธอนั้นมีชายหนุ่มผมทอง
อายุ 30 กลางๆ แต่งตัวเนียบด้วยชุดสูทสีดำ ดูปราดเดียวก็รับรู้ได้เลยว่าผู้ชาย
คนนี้เป็นชาวต่างชาติ

“อ...เอ๋อ คุณคะ?”

พนักงานก็พยายามจะห้ามปรามไม่ให้แขกที่ไม่ได้รับเชิญสองท่านนี้เดินเข้าไปในงานได้ เพราะทางร้านได้โดนกำชับจากบริษัทโปรดอย่างชัดเจนแล้วว่าห้ามไม่ให้คนนอกเข้ามาวุ่นวายในงานเด็ดขาด

“อิธาน จัดการให้หน่อยสิ”

“ครับ ท่านประธาน”

สุภาพสตรีที่เดินนำหน้าอยู่เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เพียงเท่านั้น ชายหนุ่มที่เดินตามหลังมาก็รีบหน้าที่คุยกับพนักงานสาวคนนั้น ซึ่งแน่นอนว่า แม้จะเป็นชาวต่างชาติมโหฬาร แต่ผู้ชายคนนี้กลับพูดภาษาไทยได้ชัดแจ๋วเลยทีเดียว

และเมื่อไม่มีใครเข้ามาขวางทางอีกต่อไป สุภาพสตรีท่านนี้จึงเดินเข้าไปในงานเลี้ยงของบริษัทไพรด์ได้อย่างง่ายดาย เธอเป็นหญิงชราอายุราว 60 ปีปลายๆ เรือนผมสีดำขลับถูกรวบเป็นมวยตึง ขณะที่เธอนั้นสวมชุดสูทกระโปรงสีครีมอ่อนและพันผ้าพันคอสีแดงเอาไว้ทำให้ดูเตะตาไม่หยอก แม้กระนั้นทุกอย่างก้าวของเธอนั้นกลับดูสง่างาม ชนิดมองปราดเดียวก็รู้ได้เลยว่าไม่ใช่คนธรรมดาเป็นแน่

กระทั่งเธอขโมยเสื้อสายตาผ่านทางเดินของร้านอาหารไปจนได้เห็นแขก
จำนวนมากรวมตัวกันอยู่ในห้องเรียนกระจกและโต๊ะกลางแจ้ง เท่านั้นเองเธอ
ก็ส่งเสียงที่ขึ้นจมูก ก่อนจะตั้งท่าก้าวเท้าเดินต่อไป

“ถ้าจะแวะเวียนมาทักทายกันแบบนี้ ก็น่าจะแจ้งมาให้ทราบกันก่อนนะครับคุณเบร่า”

ทว่าก่อนที่จะได้ก้าวเท้าเดินออกไป ก็มีเสียงทู่ๆดังจากทางเก้าอี้โซฟาด้านหน้าร้านอาหาร ดวงตาสีฟ้าครามของเธอชำเลืองกลับมามอง จึงได้เห็นผู้ชายคนหนึ่งนั่งไขว่ห้างอยู่ตรงนั้นพร้อมกับเผยรอยยิ้มมาให้

“อย่างน้อยการที่ท่านประธานแห่งชินดิเคตอุตส่าห์มาเยือนพวกเราถึงที่ขนาดนี้ ผมควรจะส่งรถหรูๆ ที่นั่งสบายๆ ไปรับ หรือไม่ก็น่าจะจัดโต๊ะที่ดีๆ ไว้ทานมื้อค่ำกันแบบสบายๆ ดีมั๊ยครับ”

“ไม่เป็นไร ฉันไม่อยากจะรบกวนเธอเสียเปล่าๆ นะ วินเซนต์”

หญิงชราที่ถูกเรียกว่า ‘เบร่า’ นั้นยิ้มรอยยิ้มกลับมาให้ แต่มันช่างไม่มีความเป็นมิตรเอาเสียเลย

“แล้วไม่ทราบว่าการที่ท่านประธานแห่งชินดิเคตอุตส่าห์มาเยือนถึงที่นี่ มีเรื่องอะไรจะให้ผมรับใช้กันหรือครับ”

วิคนะที่นั่งอยู่ต้นตอขึ้นยืนในที่สุด รอยยิ้มแบบไม่แปลกใจนั้นดูจะทำให้ฝั่งตรงข้ามแปลกใจอยู่พอสมควร เนื่องด้วยการเผชิญหน้ากันระหว่างเธอกับเขาแบบต่อหน้าต่อตาแบบนี้ ใช่ว่าจะเป็นโอกาสที่มีกันง่ายๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถานะของสองประธานบริษัทออนไลน์ยักษ์ใหญ่ที่เป็นขั้วอำนาจกันทั้งคู่เช่นนี้

ถูกต้องแล้ว เธอคนนี้ก็คือนั่น เบร่า ลาลิเชียร์ ประธานบริษัทชินดิเคต หนึ่งในบริษัทออนไลน์ยักษ์ใหญ่ประจำประเทศอังกฤษ ที่ว่ากันว่าเธอคือคนควบคุมประเทศในแถบยุโรปเอาไว้โดยสิ้นเชิง หนึ่งในทวีปที่แม้แต่ราชาแห่งโลกออนไลน์อย่างวินเซนต์ยังไม่อาจเข้าไปแตะต้องได้

“ดูเธอไม่ตกใจเลยนะ ที่ฉันมาปรากฏตัวที่นี่ วินเซนต์?” หญิงชราเอ่ยทัก

“พอดีผมเองก็พอจะทราบอยู่บ้างหรอกนะครับ ว่าคุณมาที่นี่ด้วยธุระอะไร” วิคนะยิ้มรับ “ไม่มีแค่คุณหรอกครับ ที่มีสายข่าวหูตาจับไว้นะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบริษัทคู่แข่งที่ประมาทด้วยไม่ได้แล้วละก็”

หญิงชราเพียงยิ้มรับ เธอเอียงคอกน้อยๆ จำลองผู้ชายตรงหน้าด้วยท่าที่เหมือนผู้ใหญ่จับผิดเด็ก

“เธอดูเปลี่ยนไปมากนะ ตั้งแต่ครั้งสุดท้ายที่เราได้เจอกัน ฉันไม่เคยคิดเลยด้วยซ้ำว่าจะมีใครสักคนสามารถมาแบกรับบริษัทไพรด์แทนคุณพายุได้มาก่อน ก็คงต้องยอมรับละว่าช่วงหลายปีมานี้เธอบริหารงานได้ดีมากทีเดียว”

“ขอบคุณครับ” วิชนะพยักหน้ารับ

“อย่าเข้าใจผิดละ ฉันไม่ได้ชมเธอเลยแม้แต่น้อย สำหรับฉันแล้วความสำเร็จที่เธอได้รับมา มันก็ยังเป็นอะไรที่น่าชื่นชงสำหรับฉันอยู่ดี”

คำปราชญ์นี้ทำให้วิชนะนิ่งเงียบไป เขายังคงยิ้มอย่างว่างท่า ขณะที่หญิงสาวคนนี้ก็ทำในแบบเดียวกัน

“ถ้ายังงั้นขอตัวก่อนก็แล้วกันนะ เพราะวันนี้ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่ออวยพรในความสำเร็จที่ยิ่งใหญ่ของเธอหรอก แต่ฉันมีธุระกับหลานชายของฉันต่างหาก” เธอพูดพลางถอนใจ “เธอรู้ดีอยู่แล้วตั้งแต่แรก วินเซนต์ ว่าเขาเป็นหลานชายของฉัน แต่สุดท้ายเธอก็ยังใช้ให้เขาเป็นคนขับเคลื่อนโลกออนไลน์ของเธอ เรื่องแบบนี้ละ คงทำให้ฉันนั่งเจียบอยู่ที่ลอนดอนเฉยๆ ไม่ได้หรอก”

“คุณเบร่าครับ เรื่องทั้งหมดนี้นะ...”

“พอเถอะ” หญิงสาวยกมือขึ้นปราชญ์ “ตั้งแต่ตอนที่เกิดเรื่องขึ้นกับลูกสาวของฉันครั้งก่อน มันก็พอกันสำหรับคำแก้ตัวของพวกเธอ ถ้าไม่ว่าอะไรอย่าหาว่าเสียมารยาทเลย แต่ฉันคงต้องขอตัวหลานชายของฉันคืน ขอตัวก่อน”

ว่าแล้วเธอก็สะบัดหน้าเดินจากไปโดยไม่คิดจะเหลียวกลับมาองวิชนะอีก ท่าที่แสดงออกชัดเจนถึงความชิงชังต่อตัวประธานบริษัทไพรด์นั้นทำให้เขาต้องถอนใจออกมาวเหยียด วิชนะทำได้เพียงแค่จ้องมองแผ่นหลังเล็กๆ ของสุภาพสตรีแห่งลอนดอนที่ตรงดิ่งเข้าไปในงานเลี้ยงชนิดที่ไม่สนใจต่อสิ่งใด เห็นแล้วจึงทำได้เพียงแค่ออนใจ

“ทุกอย่างกำลังจะไปได้สวยแล้วแท้ๆ ยัยป้ามหาภัยนี้ดันโผล่มาอีกงานเข้าแล้วไง ใส่นะเฮ้ย!”

ไม่ช้า ท่านประธานเบร่าคนนั้นจึงตรงดิ่งเข้าไปในงานเลี้ยงท่ามกลางสายตาของคนจากทีมงานไพรด์และแขกคนอื่นๆ ซึ่งไม่คุ้นตากับหญิงสาวที่ดู

จะเป็นชาวต่างชาติคนนี้เสียเท่าไรนัก ทว่าบางคนทำงานในระดับฝ่ายบริหาร
ทันทีที่ได้เห็นประธานบริษัทคู่แข่งมาเดินอยู่ในงานเลี้ยงของตัวเองแบบนี้ พวก
เขาก็ต่างขี้ตาตัวเองกันรัวๆ คล้ายกับไม่มั่นใจว่าใช้ตัวจริงหรือไม่

จนกระทั่งคุณประธานหญิงคนนี้มองไปรอบๆ เพื่อตามหา ‘หลานชาย’
ของเธอให้พบโดยเร็วที่สุด

แน่นอนว่า ด้วยจำนวนคนที่มาร่วมงานเลี้ยงนี้มีมากเกินกว่าจะมานั่ง
นับหัวทีละคนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเธอไม่อยากจะอยู่ใน ‘ถิ่นของศัตรู’ นาน
มากไปกว่านี้เสียด้วย

“นี่ๆ แล้วตอนนี้นะนะ!”

กระทั่งมีเสียงดังขึ้นจากโต๊ะหนึ่งในงานเลี้ยงเรียกสายตาของท่าน
ประธานเบร่าให้หันไปเจอ ท่านนั่นเอง เธอก็ได้พบคนที่เธอกำลังตามหาอยู่ มี
รอยยิ้มเกิดขึ้น เช่นเดียวกับร่างบางที่ไม่รอช้า ก้าวตรงดิ่งไปหาคนที่เธอหาตัว
อยู่

“ฉันทบไม่อยากจะเชื่อเลยว่าเจ้าต้นนะ มันไปสร้างวีรกรรมแบบนี้
เอาไว้ แล้วเชื่อกันยัย สาวเจ้าที่หมอนั้นไปขอเบอร์นะ นางเล่น...”

“ขอประทานโทษนะคะ”

ท่านประธานเบร่าเดินไปหยุดอยู่ตรงโต๊ะที่กำลังเสียงดังที่สุด เล่นเอา
คนที่กำลังผอ่ยอย่างสนุกสนานเป็นอันต้องชะงักไป ทุกคนที่นั่งอยู่บนโต๊ะนั้น
ต่างจ้องมองไปยังร่างของหญิงชราที่ไม่คุ้นตานัก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ถูก
ขัดจังหวะในช่วงที่กำลังเริ่มจะกริ่ๆ ด้วยฤทธิ์เดชของเจ้าหน้าที่สกัดจากราข้าว
สีทองสวดยในมืออีกด้วย

“เป็นสาวเป็นนางแท้ๆ แต่กลับมาเมาปิ้นอยู่ในที่สาธารณะแบบนี้ เห็น
ได้ชัดว่าป้าของเธอคงจะเลี้ยงดูเธอได้ดีมากๆ เลยนะ”

คำตำหนินั้นส่งผลให้เจ้าของร่างบางที่นั่งอยู่บนโต๊ะขมวดคิ้ว ก่อนจะรีบ
หันกลับมาองต้นเสียงทันที

พรวด!!!

แล้วก็แทบสลักน้ำสีทองที่จับไปเล็ก ๆ นั้นทันควัน ขณะที่ท่านประธานจากซินดิเคตยื่นกอดดอกอยู่ท่ามกลางสายตาของเหล่าหนุ่มสาวที่นั่งอยู่ตรงโต๊ะนี้ไปตามๆ กัน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งเจ้าของร่างบางที่เกือบสลักเปียร้นั้นไม่ใช่ใครอื่นนอกจาก กุลธิดา ขวัญลักษณะ หรือ GM กุล ของทุกคนนั่นเอง เธอเกิดอาการเบิกตากว้างเมื่อได้เห็นหญิงชราคนนี้อยืนกอดดอกอยู่ด้านหลังเธอด้วยท่าทางเจ้าระเบียบ ประหนึ่งสิ่งที่ปรากฏตรงหน้านั้นเป็นดวงวิญญาณที่น่ากลัวที่สุดในโลกไม่มีผิด

“พี่กุล คุณป้าคนนี้ใครอะ จู่ๆ มาด่าพี่ทำไม”

กระทั่งเกิดเสียงบ่นดังขึ้นข้างๆ ตัวจากเพื่อนร่วมงานที่ดูจะแปลกใจที่จู่ๆ มีคนมาด่าสาวกุลถึงบุพการีแบบนี้

“อ...ไ่ป้า! หุบปากเดี๋ยวนี้ พูดจาอนตงานแล้วนะแก!”

แต่แทนที่จะดีใจ สาวกุลกลับหน้าซีดเข้าไปใหญ่ เมื่อมีคนหาญกล้ามาเรียกท่านประธานแห่งซินดิเคตคนนี้ว่า ‘ป้า’ ได้หน้าตาเฉยเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์นั่นเอง เห็นดังนั้นแล้ว กุลจึงรีบลุกพรูดขึ้นจากเก้าอี้ รีบเดินไปยกมือขึ้นไหว้คนแก่กว่า ซึ่งแม้แต่ตอนนี้ก็ยังคงกอดดอกด้วยท่าทางเจ้าระเบียบ

“มีเพื่อนนำคบนี้”

“ข...ขอโทษแทนเพื่อนของหนูด้วยค่ะ คือพอดิฉันมาไปหน่อย” กุลธิดาพูดเสียงอ่อย “ล...แล้วมาอยู่ที่นี้ได้ยังไงกันเหอะคะ คุณยาย”

“คุณยาย?”

ทุกคนบนโต๊ะนั้นต่างประสานเสียงกันด้วยท่าที่ประหลาดใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสรรพนามและท่าทีหงอยไปถนัดตาของสาวหัวอย่างกุลธิดาซึ่งหาชมไม่ได้บ่อยนัก!

“ฉันจะแวะมาเยี่ยมหลานของฉันที่กรุงเทพฯ ทั้งที่ จำเป็นจะต้องมีเหตุผลด้วยเหอะ” เธอคำานกลับ

“ม...ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ คือถ้าติดต่อกับบอกก่อน หนูจะได้ไปรับที่

สนามบิน”

“ไม่จำเป็น ฉันดูแลตัวเองได้” คนถูกเรียกคุณยายส่งเสียงขึ้นจุก “อีก
อย่าง ถ้าฉันไม่แอบมาที่นี่ จะได้เห็นสภาพของเธอในวันนี้มันหรือ”

“ข...ขอโทษค่ะ”

ยี่งนาน สาวกุลก็ยังตัวสั่นลงไปเรื่อยๆ ทำเอาท่านประธานแห่งชินดิเคต
ที่จ้องดูเข้ามาต้องถอนใจออกมายาวเหยียด กระทั่งเธอมองไปรอบ ก่อนจะ
ถามต่อด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

“เจ้ากันต์อยู่ที่นี้ด้วยใช่ไหม”

“ใช่ค่ะ แล้วคุณยายทราบได้อย่างไรคะ”

“ตอบฉันก็พอ ไม่ต้องถามกลับมา”

“ค...ค่ะ”

ได้เห็นหลานสาวก้มหน้ารับคำแล้ว คุณยายจึงส่ายหน้าอย่างอ่อนใจ

“ไปตามตากันต์มา แล้วกลับบ้านเดี๋ยวนี้ ฉันมีเรื่องจะต้องคุยกับ
ตากันต์ ด่วนที่สุด!”

25

อัจฉริยะ: กับ คำสัญญา

“อ้อ! ผมถึงบ้านแล้วละครับพี่ราฟ โอเคๆ ผมส่งฟ้าไปถึงมือพี่คียโดยสวัสดีภาพแล้ว”

เสียงระรืนของนายกานต์ดังแว่วขึ้นมาตอนที่เจ้าตัวนั้นเดินลงมาจากรถแท็กซี่ พร้อมกับมือที่แนบโทรศัพท์มือถือเอาไว้และเดินตรงดิ่งไปยังบ้านของเขา

“ยังงั้นวันนี้ก็ต้องขอบคุณมากนะครั๊บบคุณพี่ ที่อุตส่าห์เลี้ยงอาหารน้องเสียเต็มคราบ แถมยังจ่ายค่าจ้างอย่างงามอีกด้วย ยังไงถ้ามีงานอะไรแบบนี้ก็อย่าลืมเรียกนะ ฟ้าเองก็ดูจะชอบด้วยที่ได้ไปเจอผู้คนแบบนี้ละ...ครั๊บบๆ สวัสดีครั๊บบ”

ไม่ช้าเด็กหนุ่มจึงวางสายโทรศัพท์ลงขณะเดินผิวปากหรืออย่างสบายอารมณ์ กระทั่งก่อนจะเดินเข้าบ้านของตนนั้น เขาก็เกิดหันไปเห็นรถคาติลแลคสุดหรูคันสีดำจอดอยู่ตรงหน้าบ้านของเขา เด็กหนุ่มเพียงหรีตาลงนิดๆ ขณะเก็บโทรศัพท์มือถือเข้าไปในกระเป๋ากางเกง แน่แน่นอนว่าเขาไม่เคยเห็นรถคันนี้

มาก่อน และคาดว่าจะคงเป็นแขกที่มามีบ้านของเขาแน่ๆ

“สงสัยรถที่บ้านของพี่แบ่งละมั้ง”

กานต์พูดแบบไม่ใส่ใจ ก่อนจะเลื่อนประตูรั้วบ้านและแทรกตัวเข้าไป กระทั่งได้เห็นแสงไฟตรงชั้นล่างยังคงเปิดอยู่ นั่นก็มั่นใจได้ว่าพวกเพื่อนของพี่ชายคงจะมาสนุกสนานกันต่อที่บ้านแน่ๆ แม้ว่าตอนนี้มันจะปาเข้าไปเกือบห้าทุ่มแล้วก็ตามที โชคดีที่วันนี้เซิร์ฟเวอร์ของเกมปิดปรับปรุงเป็นเวลาสองวัน จึงทำให้พวกกันไม่ต้องไปทำงานอะไร

ไม่รอช้า กานต์จึงเปิดประตูบ้านเข้าไปด้วยรอยยิ้ม ทว่าสิ่งที่ทำให้เด็กหนุ่มต้องเลิกคิดขึ้นอย่างประหลาดใจเห็นจะเป็นสภาพบ้านที่มันเงียบสงบแบบแปลกๆ เพราะปกติหากพวกเพื่อนๆ ของพี่ชายแวะเวียนมาที่บ้าน ก็มักจะมีเสียงดังครึกครื้นอยู่เสมอแท้ๆ

“ทำไมเงียบจัง”

กานต์พูดงๆ ขณะที่กำลังถอดรองเท้าผ้าใบของเขาอยู่ กระทั่งชะเง้อคอไปยังโต๊ะอาหารจุดที่พวกพี่ๆ เขามักจะรวมตัวกันอยู่เสมอ ซึ่งก็มีแต่ความว่างเปล่า

“กานต์กลับมาแล้วหรอ”

กระทั่งมีเสียงเรียกห้าวๆ จากलगกมลดังขึ้นมาจากด้านหนึ่ง ซึ่งก็คือตรงห้องรับแขกนั่นเอง

“กลับมาแล้วครับ” กานต์ขานรับ

“เออ...งั้นก็มาหาลุงที่ห้องรับแขกหน่อยลูก”

“หือ?”

เด็กหนุ่มต้องเลิกคิดขึ้นสูง ร้อยวันพันปีคุณลุงที่รักไม่เคยพูดกับเขาด้วยน้ำเสียงลงมุนขนาดนี้มาก่อนเลย ปกติจะเรียกเขาว่า ‘ไอ้ตุต’ เสียด้วยซ้ำ วันนี้มาเรียกแบบหวานๆ แบบนี้นั่นชวนให้รู้สึกตะขิดตะขวงใจแปลกๆ

“มีอะไรครับลุง วันนี้เสียงอันนอติดนึะครับเนี่ย หรือว่าจะล่อลวงให้ผมทำอะไรให้อีกกันจ๊ะ”

เจ้าตัวแสบพูดเสียงกวนประสาทเหมือนทุกที เดินอาดๆ ตรงเข้าไปใน

ห้องรับแขก กระทั่งได้เห็นสมาชิกครอบครัวทุกคนมานั่งรวมตัวกันพร้อมหน้าพร้อมตาในเวลาแบบนี้ เท่านั้นเอง กานต์จึงเลิกคิ้วขึ้นอย่างประหลาดใจ

“อ้าว! ทำไมมารวมกันพร้อมหน้าพร้อมตาแบบนี้ล่ะ ผมบอกแล้วว่าวันนี้กลับตึกนิตินึง”

กานต์พูดแบบไม่ทันสังเกตอะไร กระทั่งบ้ำจันที่นั่งอยู่ใกล้สุดพยายามส่งสัญญาณผ่านมาทางสายตาให้เจ้าตัวแสบหันไปมองให้ดีๆ เสียก่อน เจ้ากานต์จึงทำหน้าหงายๆ เบือนสายตาผ่านลุง พี่สาว และ พี่ชาย ไป กระทั่งไปเห็นสุภาพสตรีคนหนึ่งนั่งหันข้างให้บนเก้าอี้โซฟาตัวเดียวที่ปกติมักจะเป็นที่ให้แขกนั่งอยู่เสมอ โดยมีผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ด้านหลังเธออีกที แน่นอนว่าทั้งสองคนนั้นดูจะไม่ใช่นักที่เจ้ากานต์คุ้นหน้าคุ้นตาเสียเท่าไร

“อ้าว! มีแขกอยู่เหรอครับ ขอโทษทีครับ สวัสดีครับคุณบ้ำ”

เจ้าคนไม่ดูทิศทางลมยกมือไหว้ ‘แขก’ คนดังกล่าว จนทำเอาคนอื่นๆ ต่างสะดุ้งโหยงไปตามๆ กัน

“ออกจะนับญาติผิดไปหน่อยนะ ถ้านับตามจริงแล้วเธอต้องเรียกฉันว่า ‘ยาย’ ถึงจะถูก”

ว่าแล้วผู้หญิงคนนั้นก็หันกลับมาพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ ใบหน้าของเธอไร้รอยยิ้ม ทำเอาเจ้ากานต์ยิ้มแฉ่งออกอาการประหลาดกับคนไม่รู้จักได้รวดเร็วเหมือนทุกที

“แหม...อย่าพูดแบบนี้สิครับ คุณบ้ำเองก็ไม่ได้ดูแก่ขนาดจะให้ผมเรียกว่ายายได้หรอกนะครับ”

เจ้ากานต์ยิ้มกว้าง ส่งให้ ‘คุณบ้ำ’ คนนั้นหัวเราะหึๆ และเป็นสายตาไปหาลูกกมลทันที

“ช่างเจรจาจริงนะ กระล่อนเหมือนเธอไม่มีผิดเลยนี่กมล”

“อ่า...ครับ”

ลูกกมลดูจะหงอแบบแปลกๆ จนทำให้เจ้ากานต์ยิ่งประหลาดใจเข้าไปใหญ่ เมื่อเห็นท่าไม่ดีก้นตี่ซึ่งนั่งอยู่ไม่ห่าง จึงโบกมือส่งสัญญาณและพยายามทำให้สถานการณ์ดีขึ้นก่อนที่จะทำให้อะไรแย่งลงไปมากกว่านี้

“กานต์ๆ แกอาจไม่รู้จักรักรหรือไม่เคยเห็นหน้ามาก่อนนะนะ เพราะตอนนั้นแกเองก็เด็กมากจนจำท่านไม่ได้ แต่ท่านก็คือ คุณยายของพวกเราเอง เบร่า ลาริเชียร์ นะ”

“เบร่า? คุณยาย?”

กานต์เลิกคิ้วขึ้นนิดๆ ก่อนจะส่งยิ้มไปทางพี่ชาย

“มุกก็เปล่าเนียพี่กานต์ ทำไมผมไม่เห็นรู้เรื่องเลยว่าพวกเรามี...”

พุดยังไม่ทันจบ นายกานต์ก็ส่งสายตาเขม้บึดมาให้ ทำเอาเจ้ากานต์ต้องชะงักปากไป

“ท่านเป็นคุณยายของเราจริงๆ มานั่งนี่ซะ มา”

กานต์กวักมือเรียกน้องชายมาคุ่มใกล้ๆ ก่อนที่เจ้าตัวแสบนี้จะพุดอะไรไม่เข้าทำออกป้อก ลงท้ายเจ้ากานต์ก็ยังคงเดินงๆ มานั่งข้างพี่ชายอย่างช่วยไม่ได้ พลังจ้องมองผู้หญิงที่ขึ้นชื่อว่าเป็น ‘คุณยาย’ ของเขาเขม็ง แน่นนอนว่ากานต์แทบไม่เคยจะได้ยินถึงเรื่องราวของญาติทางฝั่งแม่เลยด้วยซ้ำ อันที่จริงตัวเขาแทบไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับพ่อและแม่เลย เพราะพวกท่านนั้นเสียไปก่อนที่จะเขาจะจำความได้ด้วยซ้ำ

“ดูท่าทางจะไม่เคยเล่าเรื่องราวของฉันให้เด็กคนนี้ฟังเลยสิท่า?”

เบร่าพุดด้วยน้ำเสียงขึ้นจมูกนิดๆ พลังชำเลื่องสายตาไปมองลูกมดและป่าจันที่นั่งอยู่อีกด้าน จนทำเอาทั้งสองสะดุ้งโหยงไปตามๆ กัน

“ค...คือมันก็ไม่ไ้แบบนั้นหรอกนะคะคุณเบร่า เพียงแต่เรื่องราวมันออกจะซับซ้อนไปหน่อย”

ป่าจันพยายามอธิบาย แต่คนแก่กว่าก็แค่ส่งเสียงหึขึ้นจมูก

“ช่างเถอะ ยังไงเสียฉันก็คงไปต่อว่าอะไรพวกเธอไม่ได้หรอกนะ เพราะฉันเองก็ไม่มีส่วนช่วยเลี้ยงดูพวกหลานๆ แบบพวกเธอสองคน แล้วมันก็ไม่ใช่นิสัยของฉันด้วยที่จะมาน้อยใจเพราะหลานไม่รู้จักรักรตัวตนของฉันแบบนี้”

ได้ยินแบบนี้แล้ว ทั้งลุงและป้าก็ต่างหัวเราะแหะๆ ในสภาวะที่ไม่รู้จะพุดอะไรดี จนกระทั่งเจ้ากานต์ไปนั่งแทรกกระหว่างนายกานต์กับกุล เจ้าน้องคนเล็กจึงเริ่มต้นกระซิบขึ้น

“จริงดิพี่ คนนี้คือยายแท้ๆ ของพวกเราเลยหรอ” กานต์ถามขึ้น

“เออ ของแท้และแน่นอน” กานต์ตอบหัวนุกๆ “แกเน่อยู่นิ่งๆ ไปก่อนตอนนี้ เดี๋ยวฉันเล่าให้ฟังทีหลังเอง”

“เฮ้ยๆ! มีลบลมคมในแบบนี้ ไม่ใช่ตอนหลังจะมาเรื่องพลิกล็อกแบบว่า ผมไม่ใช่น้องแท้ๆ ของพี่แล้วคุณยายคนนี้เป็นยายแท้ๆ กำลังจะมารับผมไปเลี้ยงอะไรแบบนี้หรอคะ” กานต์เบ้าปาก

“นี่ไอ่กานต์ เลิกดูละครน้ำเน่าพวกนั้นได้แล้วนะ แล้วตอนนี้ก็หุบปากซะ”

กุลหันไปแหวน้องชายที่ดูจะอ่านนิยายเล่มละ 10 บาทมากไปหน่อย ถึงได้มีความคิดอะไรพิลึกๆ แบบนั้นออกมาได้ แน่นอนว่าท่าทางกระซิบกระซาบของเจ้าสามพี่น้องนี้ เรียกเสียงกระแอมจากคุณยายให้ดังขึ้น ทำเอาพวกเด็กๆ แอบสะดุ้งนิดๆ

“แล้วพวกเราสามคนเป็นยังงัยบ้าง”

เบร่าหันมาถามพวกหลานๆ ทำให้ทุกคนดูเกร็งไปถนัดตา โดยเฉพาะนายกานต์ที่ยังจับต้นชนปลายไม่ถูก เขาเพิ่งจะเคยเห็นหน้าผู้หญิงคนนี้เป็นครั้งแรก ซ้ำยังเพิ่งรู้ว่าเป็นคุณยาย ประโยคคำถามที่เปี่ยมด้วยความห่วงเหินนั้น ชวนให้รู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก

“ตอนนี้หนูทำงานอยู่ที่บริษัทไพรด์นะคะ”

“บริษัทคู่แข่งของฉันสินะ อ้อ! อันนั้นฉันรู้”

กุลธิดาชะงักไปนิดๆ ก่อนจะยิ้มเจื่อนๆ ออกมาให้เห็น

“ทำงานเป็น GM อ่า...โปรแกรมเมอร์พัฒนาเกมของทางนั้นนะคะ”

“ฉันรู้ว่า GM คืออะไร” เธอพูดยิ่งๆ ก่อนจะหันไปมองนายกานต์บ้าง

“เธอล่ะ”

“ผม?” กานต์ชะงักนิดๆ ก่อนจะยิ้มเจื่อนอีกคน “ผมกำลังจะจบม.ปลาย ครับ ตอนนี้กำลังจะเรียนต่อ นิติศาสตร์ นะครับ”

“นิติฯ?” เบร่าเลิกคิ้วขึ้นพร้อมกับรอยยิ้ม “ไม่เลวนี่ บริษัทของตัวเองต้องการที่ปรึกษาฝ่ายกฎหมายมีฝีมือเสมอ ถ้าสนใจ ฉันสามารถส่งให้เธอไป

เรียนในมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดทั่วโลก ที่ไหนก็ได้”

อะแฮ่ม!

พอพูดมาถึงตรงนี้ จู่ๆ นายกันต์ก็ส่งเสียงกระแอมเบาๆ จนทำให้คุณยายเบร่าคนนั้นชะงักงันไป เธอขำเลี้งสายตามองหลานชายคนกลาง ก่อนจะส่งเสียงหัวขึ้นมา แล้วเปลี่ยนประเด็นหันไปมองลูกกมลแทน โดยไม่คิดจะฟังต่อด้วยซ้ำว่ากันต์จะพูดอะไรต่อ ทำให้กุลและกันต์แปลกใจจนต้องมองหน้ากันต์เป็นทางเดียว

“เธอเลี้งหลานได้ไม่เลวนะ พวกเขามีหน้าที่การงานและอนาคตที่ดี”

“ค...ครับ ขอขอบคุณครับคุณเบร่า”

ลูกกมลขานรับในท่าที่ประหลาดอย่างที่เห็นได้ไม่บ่อยนัก จนกระทั่งในที่สุดเบร่าก็หันมามองหน้านายกันต์อีกครั้ง

“แต่มีเจ้าหลานคนหนึ่งเนี่ยสิ ที่ทำให้ฉันหนักใจมาก”

“เจ้ากันต์หรือครับ” ลูกกมลเลิกคิ้วขึ้น “ม...ไม่ต้องเป็นห่วงครับ ในบรรดาหลานทุกคนนะ เจ้ากันต์เป็นคนที่วางใจได้มากที่สุดเลย เขาเรียนอยู่คณะสถาปัตย์ที่ดีที่สุดในประเทศ ซ้ำยังช่วยงานของบริษัทผมอย่างเต็มที่ฝีมือดีมาก ๆ จนผมใกล้จะเกษียณตัวเองแล้ว และคิดไว้ว่าจะให้เจ้ากันต์สานต่อให้ นะครับ”

เบร่ายิ้มน้อย กระทั่งจ้องตาของกันต์เขม็งราวกับมีอะไรบางอย่างที่รู้กันแค่สองคน

“ถ้าเรื่องนั้นฉันไม่ห่วงหรอก ฉันรู้ดียิ่งกว่าใครว่าเด็กคนนี้มีความสามารถอะไรอยู่ในตัวบ้าง เพราะฉะนั้นฉันถึงได้เดินทางมาที่นี้ยังไงละ”

พูดแบบทิ้งนัยเอาไว้เช่นนั้น แล้วทุกคนก็ต่างเหลือบไปมองหน้าของกันต์เป็นทางเดียว ราวกับรับรู้ได้ว่านายคนนี้จะไปก่อเรื่องอะไรเอาไว้ซักอย่างแน่ๆ

“กันต์ ยายขอถามเลยนะ ว่าแกไปทำงานอยู่ที่นั่นนานแค่ไหนแล้ว”

ประโยคที่เบร่าใช้พูดกับกันต์ดูแตกต่างจากทุกคนมาก มีความสนิทสนมราวกับคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ซึ่งคนโดนถามก็ถอนใจออกมาเบาๆ

กระทั่งเหลือบไปมองชายหนุ่มผมทองที่ยืนอยู่ด้านหลังคุณยายของเขา ซึ่งทางนั้นก็
เพียงแค่อีกไหล่ให้เห็น

“ฝีมือคุณสินะครับ คุณอ้อาน” กันต์พูดขึ้น

“ขอโทษทีนะ ฉันเพียงแค่ทำตามหน้าที่เลขาฯ ของท่านประธาน หาก
มีอะไรที่ควรรายงานฉันก็ต้องทำ”

พ่อหนุ่มตามน้ำข้าวพุดภาษาไทยกลับมาชัดแจ๋เสียจนทุกคนประหลาด
ใจ แต่การที่ชายคนนี้รู้จักกับกันต์เป็นการส่วนตัว กลับยังทำให้พวกเขาตกใจ
มากกว่า

กันต์ทำได้เพียงแค่ออนใจ ก่อนจะหันไปสบตาของคุณยายของเขา
อีกครั้ง

“ครับ ผมไปช่วยงานที่บริษัทไพรด์มาได้เดือนกว่าๆ แล้ว”

“รวมถึงเข้าไปเล่นเกมของทางนั้นด้วยสินะ” เบว่าถาม

“ถ้าหมายถึงโลก EO ละก็ ใช่ครับ”

ฟังแล้วก็ถอนใจออกมายาวเหยียด กระทั่งเธอยกมือขึ้นกอดอกและ
จ้องดูกลับไปหา

“จริงอยู่ว่ายายไม่ได้ห้ามไม่ให้แก็ไปทำงานอะไรหรือไปเล่นเกมอะไร
หรอกนะ แต่แก็น่าจะยิ่งกว่ารู้ดีอีกไม่ใช่หรอว่าไพรด์คือบริษัทคู่แข่งของยาย
แล้วการที่หลานเข้าไปทำงานให้แก็ทางนั้นนะ ไม่ต่างอะไรกับการหักหน้ายาย
เลยนะ”

“ด...เดี๋ยวนะคะคุณยาย”

กุลธิดารีบยกมือขึ้นปรามเหมือนพยายามจะช่วยน้องชายของเธอ

“คือกันต์ไม่ได้เข้าไปทำงานอะไรจริงจิงหรอคะ อันที่จริงจะเรียกว่า
เป็นการเข้าไปเล่นเกมแล้วช่วยคอมเมนต์ทีมงานเพื่อพัฒนาเกมอะไรแบบนั้น
ก็ได้ค่ะ ถ...ถ้าจะเป็นคนที่ทำงานที่นั่นจริงๆ ก็คงเป็นหนุ่มมากกว่า เพราะฉะนั้น”

เพียงหันมาจ้องมองด้วยสายตาเชิงตำหนิว่า ‘อย่าสอด’ เท่านั้นเอง
กุลธิดาก็เสียวกิริบ ไม่กล้าพูดอะไรขึ้นมาอีกเลย จนเป็นกันต์ด้วยซ้ำที่ต้องจับ
แขนของพี่สาวพร้อมกับการส่ายหน้าให้อยู่เฉยๆ ตีกว่า

“จะเรียกว่างานก็ไม่เชิงหรือครับคุณยาย” กนต์พูดยิ้มๆ “ผมก็แค่เข้าไปเล่นสนุกกับพวกเพื่อนๆ ในโลก EO เท่านั้นเอง มันไม่มีอะไรมากไปกว่านั้นครับ ผมสัญญา”

เบร่าจ้องมองรอยยิ้มของหลานชายเขม็ง เธอนิ่งไปพักใหญ่ๆ ก่อนจะถอนใจออกมายาวเหยียด

“ประเด็นมันไม่ได้อยู่ตรงนั้นหรอกนะ”

เหมือนมือเธอไขว่คว้าอย่างอยู่ในความคิดของเธอ กระทั่งเธอได้หันไปสบตากับลูกกมลและป้าจันอีกครั้ง สีหน้าของเธอดูจริงจังเสียจนฝังตรงข้ามรู้สึกหวั่นใจ เดิมทีทั้งสองท่านไม่ค่อยจะชำนาญในการรับมือกับสุภาพสตรีคนหนึ่งที่ขึ้นชื่อว่าเป็น เจ้าแม่แห่งวงการออนไลน์ของยุโรป มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทั้งคู่ต่างไม่ได้เจอกับเบร่ามานานสิบกว่าปี พอได้มาเจออีกครั้ง ใจความอัดอั้นทั้งหลายก็ไม่ได้จางหายไปเลย

“ยายรู้ดีว่า เราสองคนสัญญากันไว้นะกนต์ แต่แกทำให้ยายไม่มีทางเลือก” เบร่าพูดขึ้น ก่อนจะพยักหน้าให้ลูกกมล “ฉันคงต้องขอพูดตรงๆ เลยนะกมล”

“ครับ?”

“เธอน่ะเลี้ยงหลานและอบรมพวกเขาได้เป็นอย่างดี ฉันไม่ขอตำหนิเธอในส่วนนี้เลย ทั้งกุลและกนต์ต่างก็เติบโตขึ้นมีหน้าที่การงานและเป็นเด็กที่ดีด้วยกันทั้งคู่ แต่สำหรับกนต์ มันเป็นเรื่องหนึ่ง...”

“คุณยายครับ”

กนต์พยายามจะปราชญ์ของเขา แต่ท่านก็ยกมือขึ้นเป็นเชิงห้ามให้เขาเงียบเสียก่อน

“ฉันจะขอให้กนต์ไปอยู่กับฉันที่ลอนดอนตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เขาจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างดีและถูกผลักดันขึ้นให้เป็นฝ่ายบริหารของบริษัทชนิดีเคตโดยเร็วที่สุด”

“หา!?”

ทั้งลูกและป้ากมลต่างร้องออกมาเสียงหลง แม้แต่พวกหลานๆ ยังอึ้ง

และเบิกตาโตขึ้นมา จะมีก็เพียงนายกันต์เท่านั้นที่ถอนใจออกมาพร้อมกับการยกมือขึ้นกุมขมับ

“ร...เรื่องอะไรกันคะคุณเบร่า จู่ๆ จะตัดสินใจกะทันหันแบบนี้ไม่ได้ นะคะ”

เหมือนจู่ๆ หลานรักกำลังจะโดนพาตัวไป มีหรือป้าจันจะยอม เธอรีบลุกขึ้นยืนและได้แหย่ไปทันที

“มันไม่ใช่เรื่องที่ตัดสินใจกะทันหันเลยนะ ฉันกับกันต์ได้ตกลงเรื่องนี้กันเอาไว้ตั้งแต่เด็กๆ แล้ว และเขาก็ยินดีจะไปทำงานให้ฉันด้วย ถ้าไม่เชื่อ พวกเธอลองไปถามเขาดูสิ”

ทุกคนต่างหวัดสายตาหันไปมองกันต์เป็นทางเดียว ในสภาวะที่อัดอั้นเสียจนคนถูกจ้องต้องใช้นิ้วบี้นิ้วคิ้วอย่างหนักหน่วง

“จริงหรอกันต์!?” กุลธิดาถาม

“นั่นสิ ทำไมผมไม่เห็นรู้เรื่องนี้เลย” เช่นเดียวกับกันต์

กันต์นั่งเสียบ ไม่ได้ตอบคำถามกลับมาในทันที เขายังคงก้มหน้าลงอย่างอ่อนใจ ใช้เวลาหลายวินาทีเพื่อตั้งสติ ก่อนที่เขาจะเงยหน้าขึ้นมาจ้องมองคุณยายของเขาด้วยแววตาที่ไม่ค่อยพอใจเสียจนสัมผัสได้

“แบบนี้มันผิดสัญญาจะรับคุณยาย ยังไม่ถึงเวลาที่ผมจะต้องไปไม่ใช่หรือครับ”

คำกล่าวนี้นำให้ทุกคนต้องอึ้ง กันต์ไม่ปฏิเสธ แต่เขาเลือกจะเจรจา นั่นทำให้เบร่าต้องยิ้มนมูปาก

“ที่ยายต้องเร่งสัญญาของเราให้เร็วขึ้น ส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะแกนั่นละกันต์ จริงอยู่ว่าเราตกลงกันว่าจะให้แกย้ายไปอยู่ที่ลอนดอนกับยายก็ต่อเมื่อแกเรียนจบมหาวิทยาลัยแล้วเท่านั้น แต่การที่จู่ๆ แกไปทำงานให้แกบริษัทไพรด์แบบนั้น ยายไม่ปลื้มหรอกนะ อย่างมากเลยด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องที่แกกำลังคบอยู่กับหลานสาวของวินเซนต์คนนั้น”

ได้ยินดังนั้น กันต์ก็ชะงักจนต้องเลิกคิ้วขึ้น เขาเงยหน้าขึ้นสบตากับชายหนุ่มผมทองที่ชื่อ ‘อีธาน’ อีกครั้ง ซึ่งเขาก็เพียงแค่ยิ้มเจื่อนๆ และพยักหน้า

รับว่า “ฝีมือของเขาเอง” อีกครั้ง

“นั่นเป็นเรื่องส่วนตัวของผมไม่ใช่เธอครับคุณยาย ผมมีสิทธิ์จะคบกับใครก็ได้”

“แต่ไม่ใช่คนของไพรด์แน่ๆ” เบร่าตอบอย่างใจเย็นแล้วส่ายหน้าให้ “เห็นได้ชัดว่าวินเซนต์กำลังจะใช้งานหลานทำอะไรบางอย่างให้แก่บริษัทของตัวเอง ในฐานะที่ยายเป็นบริษัทคู่แข่งโดยตรงของไพรด์ ยายย่อมไม่ยอมให้คู่แข่งพัฒนานตนเองไปได้มากกว่านี้แน่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อรู้ว่าหลานนั้นมีความสามารถสูงแค่ไหน”

กัณฑ์ไม่ได้เถียงอะไรออกมา เขาเพียงนิ่งเงียบและจ้องมองผู้เป็นยาย ด้วยสายตาที่เก็บความโกรธไว้ไม่มิด

“ยังไงผมก็ต้องขอคัดค้านะครับคุณเบร่า”

จนกระทั่งเป็นลูกกมลที่ลุกขึ้นยืนอีกรายหลังจากทนฟังอยู่นาน เขาจ้องมองไปที่หลานชายเขม็ง

“เจ้ากัณฑ์เป็นลูกของบ้านนี้มาตลอด และเขากำลังจะมารับหน้าที่ดูแลบริษัทของผมแทน จู่ๆ คุณซึ่งไม่เคยใส่ใจดูแลเขาเลยตั้งแต่เด็ก จะมาพาเขาไปแบบนี้ คุณไม่คิดว่ามันแปลกไปหน่อยหรือครับ”

ฟังแล้วก็ถอนใจ ก่อนที่เบร่าจะหันไปสบตา กับกมลโดยตรง

“เธอไม่รู้อะไรเอาเสียเลยนะกมล” ว่าแล้วก็ยิ้มกว้าง “ดูแลบริษัทสถาปนิกมันเธอเคยถามความเห็นหลานบ้างหรือเปล่าว่าหลานชอบหรืออยากจะทำแบบนั้นมั้ย เธอเคยรู้บ้างรึเปล่าว่าความสามารถของเด็กคนนี้มีมากแค่ไหน ไม่ได้ดูถูกนะ แต่เด็กคนนี้มีค่ามากเกินกว่าจะมาอยู่ในบริษัทสถาปนิกเล็กๆ แบบนั้น”

“ว่าไงนะ!...”

เหมือนโดนตบหน้ากลายๆ ลูกกมลเหมือนจะของขึ้นเสียจนบ้าจี้ต้องจับแขนของสามียาวไว้ เห็นดังนั้นแล้วเบร่าจึงถอนใจออกมาแบบเซ็งๆ ก่อนจะตัดสินใจให้ผู้ชายที่ยืนอยู่ข้างหลังพูดเสริม

“ปัจจุบันคุณกัณฑ์มีเงินเก็บอยู่ในบัญชีทั้งสิ้น 45 ล้านบาท และยังมี

รายได้สุทธิจากในทุกๆ ทางที่เขาสามารถแปรผันเป็นเงินได้ทั้งสิ้นเกินกว่า 100 ล้านบาท ทั้งหมดนั้นเป็นเงินที่เขาได้จากการทำงานของเขาเอง ไม่ว่าจะเป็นการเล่นหุ้น หรือการบริหารเงินในโลกของเกมออนไลน์ที่ชื่อเอเลเมนต์ ออนไลน์ ครับ และหากเทียบอัตราแล้วเงินรายได้ที่เขาได้รับจากการทำงานกับบริษัท สถาปนิกของคุณกมลนั้น เป็นเพียง 1% จากรายได้ทั้งหมดที่คุณกมลหาได้ครับ”

คำอธิบายนี้ทำให้ทุกคนตาโต พวกเขาก็พอจะรู้อยู่หรอกว่ากันต์มีเงินเก็บอยู่เป็นจำนวนมาก ผ่านการทำงานและหาเงินได้จากเกมออนไลน์ แต่ใครจะไปนึกว่าจะมีมหาศาลได้ขนาดนั้น

“หามาได้แม้แต่เรื่องแบบนี้มันหรือครับ คุณอีธาน” กันต์พูดอย่างอ่อนใจ

“มันเป็นหน้าที่ของผมครับ” พ่อหนุ่มผมทองยิ้มรับ

“คงได้ยื่นกันแล้วสินะ สิ่งที่คุณนี้ทำได้ มีอะไรมากกว่าการมานั่งซีดๆ เหยียนๆ วาดแบบบ้านหลายเท่านี้ๆ นั่นคือความสามารถล้วนๆ ของเด็กคนหนึ่งที่ทำมันขึ้นมาเพียงลำพัง โดยไม่ต้องพึ่งใครหรือให้ใครมาสั่งสอนเลยแม้แต่หน่อย” เบร่าเผยรอยยิ้ม “แน่นอนว่าทางเราจะไม่ขอนำตัวของเขาไปเปล่าๆ หรือ เราจะทำค่าเลี้ยงดูให้แก่พวกเธอในจำนวนที่สมน้ำสมเนื้อแน่นอน อย่าหาว่าฉันใจร้ายเลยนะ แต่เด็กคนนี้ไม่คู่ควรจะมาอยู่ในสถานที่แบบนี้หรอก”

ยิ่งได้ยินก็ยิ่งโมโห ลูกกมลถึงกับส่ายหน้าด้วยรอยยิ้มกว้าง

“เรื่องเงินนั้นมันไม่เกี่ยวกับเลยครับคุณเบร่า แต่เจ้ากันต์เป็นลูกของบ้านหลังนี้ และตัวเขาจะไม่ไปไหนทั้งนั้น เก็บเงินของคุณไว้ไปพาดหัวไฉ่พวกที่พร้อมจะทำงานให้บริษัทของคุณจะดีกว่าครับ”

“นั่นไม่เกี่ยวกับเลยแม้แต่หน่อย” เบร่ายิ้มรับ “ไม่ว่ายังไงก็ตาม กันต์ต้องตามฉันไปที่ลอนดอนอย่างแน่นอน นี่ไม่ใช่คำขอร้องนะ และฉันก็ไม่จำเป็นต้องออกคำสั่งด้วย ฉันขออย่างเดียวกันต์ได้ตัดสินใจด้วยตัวเองไว้ตั้งแต่แรกแล้วว่า ถึงเวลาเมื่อไร เขาจะไปอยู่กับฉันที่ลอนดอน”

ทุกคนหันกลับมามองที่นายกันต์อีกครั้ง แน่ใจว่าเป็นอีกคำถามที่

ทุกคนต้องการจะได้ยินจากปากของเจ้าตัวดีซึ่งกำลังนั่งอย่างอ่อนใจอยู่ตรงนั้น
กันต์จนด้วยคำพูด แต่ในที่สุดเขาก็ต้องพยักหน้ารับ

“ใช้ครับ ผมสัญญากับคุณยายเอาไว้แล้วว่า ถึงเวลาเมื่อไร ผมจะไป
ทำงานที่ซินดิเคตครับ”

คำตอบที่ทำให้ทั้งนั้นก่อให้เกิดความเงิบงันขึ้นมา จนกระทั่งป้าจัน
เป็นคนแรกที่เอื้อมมือไปจับแขนของหลานชายเอาไว้

“ทำไมป้าไม่เคยได้ยินเรื่องนี้เลยล่ะลูก”

“คือผม...”

กันต์ยังอึ้งไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี จนกระทั่งเป็นเบร่าต้องถอนใจขึ้นมา
อีกคำรบ

“ก็เพราะเขาไม่กล้าบอกพวกเธออย่างไงละ แต่มันเป็นการตัดสินใจที่เรา
สองคนสัญญากันมานานตั้งแต่เขายังเด็กๆ แล้ว” เบร่าพูด “อย่าเข้าใจผิดว่า
ฉันไม่รักหลานๆ ของฉันนะ ฉันไม่เพียงแค่อยากได้ตัวของกันต์ไปเพราะเรื่อง
ความสามารถของเขาเท่านั้น หากเป็นไปได้ ฉันก็อยากจะได้ตัวหลานของฉัน
ทุกคนไปอยู่ลอนดอนด้วยทั้งหมด อยากจะผลักดันให้พวกเขาได้เรียนและ
ทำงานที่ดีกว่านี้ แต่มันเป็นข้อตกลงระหว่างฉันกับกันต์”

“ข้อตกลง?” ลุงกมลหรีดตาลง “ข้อตกลงอะไรเจ้ากันต์?”

คนเป็นหลานยังคงพูดอะไรไม่ออก จนผู้เป็นคุณยายอาสาอธิบายต่อ
ให้เอง

“ข้อตกลงที่ว่า ฉันจะไม่บังคับและมายุ่งวุ่นวายกับพวกเธอทุกคน และ
ปล่อยให้พี่สาวกับน้องชายของเขาได้ใช้ชีวิตอย่างอิสระได้ทำอะไรในแบบที่พวก
เขาอยากจะทำตามความฝันของตน โดยตัวเขาสัญญาและอาสาจะไปทำงาน
ให้ฉัน และพัฒนาบริษัทซินดิเคตในข้อแม้ที่ว่าเขาจะต้องได้อยู่ดูแลพี่น้องของ
เขาที่นั่นจนกว่าเขาจะไม่ต้องกังวลอะไรอีกต่อไป และเมื่อถึงเวลาที่เขาเรียนจบ
มหาวิทยาลัยเมื่อไร เขาจะย้ายมาอยู่กับฉันทันที”

ทุกคนนิ่งเงียบไปหลังคำอธิบายนั้น จนกุลธิดาที่ฟังอยู่นานเออีบแขน
น้องชายไว้และคาดคั้นด้วยน้ำเสียงเข้มงวด

“จิ้งรีเปล่าอะกันต์”

กันต์เพียงถอนใจและพยักหน้ารับ นั่นยิ่งทำให้ทุกคนยิ่งเข้าไปใหญ่

“เดิมที สัญญาของพวกเราจะเริ่มขึ้นในอีกสองปีข้างหน้า หรือก็คือตอนที่กันต์เรียนจบ” เบร่าพูดอย่างอ่อนใจ “แต่ตอนนี้ฉันคงต้องร่นระยะเวลาให้เร็วขึ้น เพราะการกระทำหลายๆ ของกันต์มันอยู่ในเกณฑ์ที่ฉันรับไม่ได้” หนึ่งในเลยก็คือฉันต้องการให้กันต์ตัดขาดกับบริษัทไพรด์โดยสิ้นเชิง ไม่ว่าจะเรื่องเกมออนไลน์บ้าง นั่น หรือเรื่องที่คบกับหลานสาวของเจ้าวินเซนต์นั้นด้วย ส่วนเรื่องมหาวิทยาลัย ฉันจะจัดการโอนให้ไปเรียนต่อที่ลอนดอนเอง ตกลงมัย”

“แต่เรื่องนั้นมัน...”

ป้าจันมีสีหน้าอึดอัด แน่นอนว่าเธอไม่เคยมองหลานชายในแง่ลบของคนเก่งอะไรเลย แต่ไม่ว่ายังไงหลานก็คือหลาน เด็กตัวน้อยๆ ที่เธอเลี้ยงขึ้นมา กับมือ และแน่นอนว่าเธอไม่ต้องการจะเสียหลานชายคนนี้ไป

เห็นท่าทีของสองคนนี้แล้ว เบร่าก็รู้ว่ามันไม่ง่ายเลย เธอจึงถอนใจออกมา

“ฉันก็ไม่ได้ห้ามเขามาเจอพวกเธอเสียเมื่อไร อีกอย่างสิ่งที่ฉันทำเป็นสิ่งที่ติดต่อกันมากที่สุดไม่ใช่หรือไง แล้วอีกอย่างฉันจะพูดให้ตัดสินใจง่ายขึ้นเลยนะ” เธอพูดและประสานมือไว้บนตัก “ตลอดระยะเวลา 5 ปีที่ผ่านมาเนี่ย ในทุกๆ ช่วงหยุดซัมเมอร์ของกันต์ เขาจะบินไปหาฉันที่ลอนดอนโดยไม่ได้ออกมาเจอพวกเธอเลยซักคนเดียว”

“หา!?”

ยิ่งได้ยินเรื่องนี้ ทุกคนก็ยิ่งอึ้งและหันไปมองนายกันต์ที่ยังคงยิ้มออกมาแบบเจื่อนสนิท เป็นอันชัดเจนว่าเรื่องนี้ก็ใช่

“และทุกครั้งที่เขาบินไปอังกฤษ เขาจะเข้าไปดูงานที่บริษัทของเราอยู่เสมอ เธออาจไม่รู้แน่ แต่เด็กหนุ่มที่มีอายุแค่ 15 ปีในตอนนั้นสามารถทำอะไรให้แก่บริษัทของฉันได้บ้าง เขาช่วยวางแผนพัฒนาในทุกๆ แผนกบริหาร ซ้ำยังวางแผนระยะยาวจนทำให้ฉันคิดเคตของฉันสามารถครองตลาดของทวีปยุโรปเอาไว้ได้อย่างเบ็ดเสร็จที่สุด เด็กคนนี้แทบไม่ต้องเรียนรู้หรือรับฟังความเห็น

จากใคร เขาเพียงแค่อ่าน และสำรวจตลาดโดยรอบ ก็สามารถตัดสินใจทุกอย่างในแบบที่บางครั้งฉันก็ยังต้องอึ้งเลยด้วยซ้ำ”

ในเรื่องนี้ กานต์คงจะเป็นคนที่ยิ่งกว่ารู้ดีว่าพี่ชายของเขามีวิสัยทัศน์ในแง่การบริหารที่เข้าขั้นปีศาจยิ่งกว่าใคร ในโลกของ EO นั้น หลายครั้งที่ทุกคนไม่อาจตามความคิดของกันต์ได้ทัน ทุกๆ ครั้งที่เขาวางแผน โอกาสสำเร็จมันสูงเสียยิ่งกว่า 99% นั่นเป็นสิ่งที่กันต์นึกแปลกใจเสมอว่า ทำไมพอออกมาในโลกความเป็นจริงแล้ว พี่ชายเขาก็เหมือนเป็นคนละคน ทำงานแบบเจียมเนื้อเจียมตัวและไม่ได้ดึงศักยภาพของตนออกมาเหมือนกับที่ ‘โลดนิ่ง’ เป็น

แต่พอได้เห็นเลขบัญชีที่พี่ท่านมีเงินกว่า 100 ล้าน เขาจึงได้เข้าใจไม่ว่าจะที่ไหนๆ พี่ชายของเขาก็คือ ‘สัตว์ประหลาด’ เหมือนกันทั้งนั้น! “กันต์เป็นคนที่มีความสามารถ วิสเปอร์ อยู่”

“หา!?”

ทั้งลูกกมลและป้าจันทน์ต่างร้องขึ้นแบบไม่เข้าใจในส่วนนี้ เบร่าจึงยิ้มอย่างไม่แปลกใจ

“พวกเขจะไม่รู้จักก็ไม่แปลก มันเป็นเรื่องที่มนุษย์น้อยคนนักจะมีความสามารถนี้ได้ และความสามารถวิสเปอร์ของกันต์นะ มากเสียยิ่งกว่าใครเท่าที่ฉันเคยรู้จัก” เธอพูดแล้วจึงถอนใจ “พวกเขาสองคนไม่แปลกใจเลยหรือไงว่าทำไมฉันถึงได้ยอมให้พวกเขาสองคนรับเอาหลานทั้งสามมาเลี้ยงง่าย ๆ โดยไม่คิดค่าอะไรเลยแม้แต่หน่อย”

ทั้งสองลูงบ้านั่นได้แต่มองหน้ากันเอง อันที่จริงพวกเขาก็ต่างนึกสงสัยมาตลอดว่า ทำไมเบร่าจึงไม่เคยทวงสิทธิในการรับเอาหลานไปเลี้ยงเลย ทั้งๆ ที่เธอออกจะมีความพร้อมในการเลี้ยงหลานทั้งสามคนมากกว่าพวกเขาเสียอีก

“อย่างที่ฉันบอก ฉันรักหลานของฉันทุกคน แล้วอย่าคิดว่าฉันไม่โมโหที่หลานสาวของฉันไปทำงานกับบริษัทคู่แข่งของฉันแบบนี้”

ว่าแล้วก็หันไปมองกุลธิดาที่สะดุ้งโหยงและทำได้เพียงแค่นั่งออกมาเฉือนๆ รวากับรู้เรื่องนั้นดีเต็มอก

“แต่ในตอนนั้นมันมีเด็กอายุแค่ 7 ขวบเดินเข้าไปหาฉัน และพูดต่อรอง

ให้พี่สาวและน้องชายของเขาได้ถูกเลี้ยงดูขึ้นมาเหมือนกับคนทั่วไปกับลุงและป้าของเขาที่ประเทศไทย เพราะเขากลัวว่าพี่น้องของตัวเองจะมีความสุขที่ต้องย้ายไปอยู่อังกฤษในสังคมที่แตกต่างหลังจากต้องสูญเสียพ่อและแม่ไป ฉันได้เห็นทั้งแววตาและความช่างต่อรองจากเด็กคนนั้น ก็นี้รู้เลยว่าเขาน่ะไม่ธรรมดา สำหรับเขาน่ะ คำว่า อัจฉริยะ ยังน้อยเกินไปมาก”

ทุกคนต่างจ้องมองนายกันต์เป็นทางเดียว สิ่งแรกที่พวกเขาอึ้งจนพูดไม่ออก ก็เห็นจะเป็นเรื่องที่ได้ยินว่ากันต์ในอายุแค่ 7 ขวบนั้น จะเข้าไปต่อรองกับยายของเขาได้อย่างเกินวัยขนาดนั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่เด็กคนหนึ่งสามารถทำให้แก่บิษัทรระดับโลกอย่าง ชินดิเคต ได้นั้น มันออกจะดูเหลือเชื่อไปหน่อย

ทว่า หากนั่นเป็นเรื่องจริงแล้วละก็

“พวกเธอยังคิดว่าเขาควรจะมานั่งเล่นเกมออนไลน์บ้างๆ หรือมานั่งขีดเขียนแบบบ้านไปวันๆ อยู่ในประเทศไทยอีกรีเปล่านั้น ฉันถามหน่อยเถอะ”